

KATEŘINA
ŠARDICKÁ

*Vítězka literární soutěže
Hvězda inkoustu*

ZMIZENÍ
SÁRY
LINDERTOVÉ

FRAGMENT

Zmizení Sáry Lindertové

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Kateřina Šardická
Zmizení Sáry Lindertové – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZMIZENÍ
SÁRY
LINDERTOVÉ

KATEŘINA
ŠARDICKÁ

FRAGMENT

*Věnováno těm, kteří mě k psaní inspirovali,
ale nikdy si tenhle příběh nepřečtou.
A stejně tak všem, kteří se do tmy ohlíží přes rameno.*

„Smrt vrhá delší a delší stíny. Světlo života pohasíná. Šeří se. Znamení blížícího se konce se množí. Anděl smrti, *mal'acha* – *mavet*, roztahuje svá křídla; už je cítit jejich závan.“

Židovské obřady a symboly – Simon Philip De Vries

Část první
Padlé duše

Kapitola první

Cesta do ztracení

Ten den, 27. října 2018

Sára odjakživa věděla, že základy jejího života jsou vystavěny na tajemstvích. O tom nepochybovala. Tentokrát ji však poprvé napadlo, že tajemství je možná jen uhlazenější výraz pro lež. Ano, lži. Byly to samé lži.

Ona sama v jedné žila.

Den se přehoupl v pozdní odpoledne, na obloze opar, sluneční svit byl těžký a všudypřítomný jako bronzový prach, Sára zamyšleně okusovala tužku a přemýšlela nad tím, jak dlouho ještě dokáže předstírat, že se na svět dívá stále stejnýma očima. Nesoustředila se. Nedokázala udržet myšlenku déle než pár vteřin. Myslela na to, co objevila, ale přesto, že důkazy byly nezvratitelné, zdráhala se uvěřit. Nemohla to být pravda. Kdyby přece jen uvěřila, kdyby přijala, co se *možná*

stalo, popřela by tím absolutně všechno. Ta myšlenka jí spalovala hrdlo, hlas se kdesi zadrhnul. Do úst se jí drala slova, která by nejraději z plných plic vykřikla, ale držela jazyk pevně za zuby.

Třeba je blázen, napadlo ji. A třeba není. Třeba jsou blázni všichni okolo.

Její kolegyně sedící ve vedlejší kóji se hlasitě rozesmála do telefonu a praskla bublinu ze žvýkačky. Sára sebou trhla. Nevědomky semkla prsty kolem hrnku s vychladlým čajem o něco naléhavěji, jako by ten kus otlučeného porcelánu představoval talisman, jediný pevný bod v celém vesmíru, který se kolem ní mezitím řítíl nadpozemskou rychlostí.

V kanceláři byl hluk. Hukot hlasů připomínal úl rozhňvaných včel, zvuk se rozléhal prostorem určeným k tomu, aby se řeč donesla i do posledního kouta. Vytáčeli čísla, opakovali směšně naučené fráze, usmívali se nepřítomně na neviditelného klienta, jako by seděl před nimi, a nakonec pokládali sluchátka zpátky do přístroje, to vše s železnou pravidelností.

Klap. Klap.

Kancelář měla svůj rytmus, svůj mechanismus, pracovala jako hodinový strojek. Sára bezděčně sklouzla očima k ciferníku, do konce směny jí zbývalo posledních deset minut. Našla na seznamu dalšího z klientů a vyťukala devítimístné číslo. Ze sluchátka se dlouho ozýval jen vyzváněcí tón. Na malý okamžik zadoufala, že to nezvedne a ona nebude muset s nikým mluvit, ale po několika vteřinách se přece jen na druhé straně ozval mužský hlas.

Spustila naučenou písničku – hlavně za žádnou cenu klienta nenechat mluvit, dokud mu neřeknete celou nabídku se všemi výhodami a nepřesvědčíte ho, že mu právě vy nabízíte životní šanci. Zvládla to téměř na jediný nádech, až ji z nedostatku kyslíku rozbolela hlava.

Muž na druhém konci sluchátka se nečekaně chytil do pasu. Sára nevěděla, jestli je natolik hloupý, nebo zdvořilý, ale povídal si s ní, dokud jí neskončila směna. Výhodný balíček produktů, které jsou ve skutečnosti k ničemu, mu nakonec neprodala, alespoň si však nevysloužila káravý pohled od nadřízeného. Jiní kolegové tolik štěstí neměli.

Z budovy vycházela v houfu ostatních. Nebylo divu, že se jim přezdívá kancelářské krysy, vždyť se tak i chovají. Stejně šedivé kostýmky a obleky, stejné pohyby, nemohla se zbavit dojmu, že některé kolegyně místo normální řeči doslova píšou. Firma sídlila v jedné z těch vysokých prosklených budov, odkud měli výhled na další stovku zoufalců pracujících na proti. Korporátní svět se jí hnusil. Doufala, že je to jen dočasná brigáda, aby měla z čeho zaplatit účty, ale pracovala tam bezmála už dva roky.

Většina zaměstnanců se nahrnula na autobusovou zastávku, kde marně vyhlížela další z městských linek. Sára se rozhodla jít do centra pěšky, snad doufala, že si alespoň provětrá hlavu. Když sešla dolů do podchodu pod čtyřproudovou silnici, ve světě nad povrchem najednou bez zjevné příčiny vypadl proud.

Všimla si toho až v okamžiku, kdy se o pár minut později vynořila zpátky nahore a připojila se ke skupince postarších

pánů čekajících na přechodu. Upřeně zírala do země, ruce vražené hluboko v kapsách, a pokoušela si vzpomenout na všechny položky z nákupního seznamu, který ráno v roztržitosti nechala ležet na kuchyňské lince. Prsty nahmatala kaštan, před pár dny ho sebrala ze země. Přejížděla po chladivém a hladkém povrchu plodu břišky prstů. Svým způsobem ji to uklidňovalo. Opatrovala ho, chránila ho, jako by byl jediným smysluplným bodem celého jejího vesmíru, jako by jí jeho přítomnost v kapse dodávala odvahu.

„Zatraceně, proč ty pitomý světla nefungují?“

Sára apaticky zvedla hlavu a zírala s ostatními na zčernalý semafor. Ani oranžová nesvítila. Na vozovce zavládl chaos. Řidiči stojící na křižovatce si nevěděli rady, jeden na druhého netrpělivě troubili, některá auta se váhavě rozjížděla, ale vzápětí se ozvalo skřípění brzd a tlumené nadávky.

Jsou tady, problesklo jí hlavou. Srdce se jí divoce rozbušilo až ve spáncích. Okolní hluk ji však vtáhl zpátky do reality.

„Na tohle nemám celý den,“ zamumlal chlap vedle ní a vběhl drze do vozovky. Někdo na něj vztekle zatroubil, ale nakonec řidičům nezbylo nic jiného než ho pustit. To už se rozběhl i zbytek skupinky a Sára se k nim přidala.

Za přechodem se jejich skupinka rozrostla v dav proudící směrem do centra. V polovině města stále nešel proud, nákupní čtvrť se halila do nezvyklého šera. Obklopená jinými lidmi na okamžik odsunula obavy, které ji ještě před chvílí sužovaly, stranou, jako by shluk anonymních osob okolo ní vystavěl bezpečnou zed'.

Podařilo se jí zapomenout jen do chvíle, než zahnula za roh a přímo proti ní vyletěl pták. Instinktivně si zakryla obličej rukou a zvíře jí nezvyklou silou narazilo přímo do hrudníku. Pera z roztažených křídel jí sklouzla po bradě. Někdo vedle ní překvapeně vyjeknul. Zvíře dopadlo s tupým žuchnutím k zemi. Byla to vrána, černá pera se jí leskla ve světle projíždějícího auta. Zůstala ležet mrtvá.

„Jste v pořádku?“ zeptal se někdo, ale než Sára stačila odpovédět, dotýčný zmizel.

Zůstala šokem přikovaná na místě.

Její oči zachytily odraz ve výloze knihkupectví. Byl nejasný jako nakopírovaný negativ. Odraz, co neměl tvář. Vysoký muž, pokynul jí na pozdrav, jako by říkal: *Tak ses vrátila*. Prudce se otočila, ale nikdo za ní nebyl, jen dav proudící dál po své vlastní ose.

Byl ten odraz skutečný? Nebo to byl snad přelud?

Znovu v dlani sevřela kaštan. Byl to takový malý rituál, konejšivé gesto. Když byla dítě, před jejich domem jeden rostl a ona podzimní dny tráвила tím, že rozlupovala zelené ostaté tobolky a hledala lesklou hnědou kuličku uvnitř. Narvala si jimi kapsy k prasknutí, nosila je s sebou do školy, usínala s nimi v dlani.

„Víš, že se ten strom nejmenuje kaštan?“ opravovala ji sestra s rukama založenýma na prsou jako pokaždé, když ji o něčem poučovala. „Je to jírovec maďal, latinsky *Aesculus hippocastanum*. Kaštan je jen semeno uvnitř tobolky, spousta lidí si to plete.“

Při té vzpomínce si povzdychla, se sestrou nemluvila celou věčnost. Potřebovala by ji teď víc než kdy jindy, ale přesto si nedokázala o její pomoc říct přímo.

Zamířila k hřeivě žlutému neonu supermarketu, který na ni poblikával. Zdálo se, že alespoň tady proud fungoval. Sotva za ní automatické dveře zapadly, cítila se mnohem líp. Chtěla se stavit pro pár maličností, ale jak už to tak bývá, nakonec měla plný košík. Obchod byl v pokročilou večerní hodinu prakticky prázdný, což znamenalo, že v provozu byla jediná pokladna, u které se vytvořila fronta. Většina zákazníků podobně jako ona spěchala z práce, snad až na výjimku přímo před ní, což byl nějaký ochmelka s basou piv. Prodavačka jí znuděně namarkovala zboží, nejspíš už toho měla taky plné zuby a těšila se, až odloží vestu se jmenovkou a půjde domů.

Sára automaticky vytáhla platební kartu a přiložila ji k terminálu.

„Vaše karta nebyla přijata,“ oznámila jí prodavačka tónem, který napovídal, že ji rozhodně nechce soudit, ale přesto to dělá.

„Cože?“ zeptala se Sára.

„Zamítnuto,“ klepla prodavačka uměle prodlouženými nehty na displej pokladny. „Buď jste překročila limit, nebo tam nemáte dostatek peněz.“

„Zaplatím to hotově,“ odpověděla Sára a zalovila v peněženice. Do tváří jí stoupalo horko, nebyla si jistá, jestli má hotovost, ale nakonec přece jen částku vylovila a spěšně obchod opustila.

Když vyšla ven, znovu se jí zmocnily pochyby. Teprve teď si uvědomila, že ulice jsou prázdné. Začínala noc. Za jiných okolností by ještě vyrazila na večerní trénink, ale už řadu dní se bazénu vyhýbala.

Temnota stoupala zpod obzoru k obloze jako plíživý kouř. Neměla tmou ráda, tma představovala hrozbu. Noc ji tiskla k zemi jako těžký balvan. Sáhla do kapsy kabátu pro mobil. Stisknutím tlačítka rozsvítila displej, odemkla ho a dvěma rychlými ťuknutími vytočila poslední volané číslo. Neozval se však důvěrně známý tón, přístroj zůstal hluchý. Zmateně se na mobil podívala a zjistila, že nemá žádný signál. Netrpělivě do mobilu několikrát zaklepala dlaní, ale nic se nestalo.

Vykročila k autobusové zastávce, na které se tísnil nezvykle obrovský hlouček lidí. Jakmile se přiblížila, pochopila z útržků rozhovorů, že systém autobusových linek kvůli nefunkčnímu proudu selhal. Spoje vůbec nedodržovaly jízdní řád a silnice před zastávkou byla v obou směrech beznadějně neprůjezdná. Většina lidí čekání po chvílce vzdala a vyrazila na metro.

To jediné podle všeho fungovalo.

Sára se zdráhala. Dolů do podzemí se jí z hloubi duše nechtělo. Když ani po dvaceti minutách přešlapování na místě žádný autobus nepřijel, připustila si, že nejspíš nemá na výběr.

Metro. Místo, ze kterého se stala noční můra.

Zhluboka se nadechla a udělala první váhavý krok.

Cesta k metru jí zabere sotva šest minut. Co se koneckonců může během šesti minut stát? V duchu sama sebe pokárala za iracionální chování. S nepříjemným pocitem se rozhlédla

kolem, ale nic nezvyklého neviděla. Vyšla se ulicí směrem ke stanici, ale nedokázala se zbavit myšlenky, že dnes je něco jinak. Něco nebylo správně. Ale co...?

Šest.

Světla na protější straně ulice pořád nesvítla. Přešla most a koutkem oka zahlédla v korytu řeky plechovku, jak plula po proudu a narážela do betonových břehů. Vrby se pod tíhou větru ohýbaly k zemi. Jako by se snažily větvemi dosáhnout na trávu. S podzimem se město vracelo ke svému pravému já, melancholickému a chladnému. Aniž si to uvědomovala, přidala podvědomě do kroku.

Pět.

Nebylo až tak zvláštní, že cestou už nikoho nepotkala. Lístek z bankomatu, který oznamoval, že stroj je mimo provoz, před jejíma očima uletěl a zmizel v nedalekém křoví. Mimo provoz byl jen jiný výraz pro to, že ho někdo tento týden vykradl. Igelitová ucha těžké nákupní tašky se jí zařezávala do prstů.

Čtyři.

Nejpodivnější bylo to ticho. Slyšela jen vítr, který jí čechrал vlasy. Byl jiný, nehodil se sem. Ne do tohoto místa, ne do této chvíle. Nemohla se blížít sněhová bouře, na tu bylo příliš brzy. Ale na letní bouřku bylo zase příliš pozdě. A přitom v tom větru cítila něco povědomého, něco jako příslib brzkého deště, vůni vlhké hlíny.

Vůni smrti, problesklo jí hlavou. Další vzpomínka na sestru. Znovu poslepu nahmatala telefon a zadívala se na něj. Žádný signál. To už přece nemohla být jen náhoda.

Tři.

Cítila na zátylku místo, kde jí šála špatně doléhala ke kůži. Byla však příliš promrzlá a taška příliš těžká, než aby si šálu upravila.

Slyšela za sebou kroky. Instinktivně se otočila. Nikdo tam nebyl. Přirozeně, nikdy tam nikdo nebyl, ale přesto se musela přesvědčit. Na kurzu sebeobrany je učili jedno základní pravidlo. Čas, místo a způsob přepadení vybírá predátor. Na vás je, abyste se ubránili.

Neměla tenhle úsek cesty ráda, v té zatáčce nebylo žádné světlo a míjela řadu několika neobydlených domů, které svojí prázdnotou naháněly hrůzu i za normálních okolností. Vítr si hrál se stíny stromů. Mihotaly se ďábelsky kolem jako lidé v bouřlivém tanci. Doslova slyšela, jak se jí vysmívají. Jí a její paranoi. Na co si hraje? Odjakživa přece ví, že má příliš bujnou fantazii. Přeběhla cestu, od metra ji dělil jen malý parčík.

Dvě.

Nebe bylo černé. Měla ráda noční oblohu. Na kraji města, kde jako dítě vyrůstala, byly hvězdy vždycky krásně viditelné. Někdy v létě se sestrou jen tak ležely v trávě a pozorovaly je. Pamatovala si, jak si u padající hvězdy vždycky něco přála. Teď už nevěděla co. Nejspíš to bylo povrchní a dětinské přání malé holky.

Toho večera nebyly vidět žádné hvězdy, žádný měsíc. Mráz ji štípal do tváří. Minula studnu na okraji Severního parku, na které bylo přišroubováno varování o závadnosti vody. Plechová cedulka bouchala do železné pumpy. *Bum. Bum. Bum.*

Nevědomky svůj krok s tím zvukem sladila. Jako voják. Mezi stromy konečně zahlédla vchod do metra.

Jedna.

Stanice metra přitahovala i ostatní, najednou nebyla sama, z temných koutů parku se vynořilo několik osamělých pospíchajících postav. Vešla do stanice. Dvakrát do ní někdo vrazil, ostatní se kolem protahovali, jak nejrychleji svedli. Na vlak vždycky všichni pospíchali, jako by měl být poslední, nebo v něčem rozhodující, jako by právě na téhle konkrétní soupravě závisel jejich život.

Eskalátor se dolů plazil pomalu a ztěžka. Zato vítr se betonovým tubusem proháněl neuvěřitelnou rychlostí – vnikal až pod teplé vrstvy oblečení a nemilosrdně všem připomínal, že se blíží zima. Několik cestujících vyjíždělo po vedlejších schodech nahoru a na těch Sářiných nebyl kromě jedné vzdálené postavy před ní vůbec nikdo. Přesto se neubránila pocitu, že ji neustále sledují něčí oči.

Je to jen v tvé hlavě, kárala se. Jen výmysl, nic víc.

Ohlédla se, ale viděla jen vzdalující se vchod do stanice metra. Ten pocit, že po ní slídí něčí oči, byl natolik děsivý, až jí tuhla krev v žilách. Anebo za to mohl ten vítr. Ten vítr ji pořád srážel – nepřál si, aby jela dolů. Žadonil, aby se vrátila, tahal ji za ruce zpátky nahoru. Naslouchala jeho šeptání a opravdu odolávala nutkání vrátit se zpátky.

Její kroky se prázdnými chodbami nepříjemně rozléhaly. Vešla na nástupiště, kde postávala parta rozjařených teenagerů, pár posledních navrátilců z práce a v zastrčeném rohu na lavičce

podřimoval nějaký feťák. Nikdo z těch, kdo tu čekali na soupravu metra, vlastně ničemu kolem sebe nevěnoval pozornost. Většina měla uši zacpané sluchátky a tváře jim ozařovaly obrazovky mobilních telefonů. Sáru napadla myšlenka, jak jsou zoufale slepí.

Do stanice zavál náhlý příval vzduchu a z tunelu se ozval rachot blížícího se metra. Souprava vjela na nástupiště, otevřela své dveře a vypustila ven několik málo cestujících. Sára udělala automaticky krok vpřed, když v tu chvíli se uši tašky roztrhly a nákup se rozkutálel všude kolem. Ze rtů jí uniklo několik nádek. Sehnula se nemotorně k zemi a začala věci sbírat a cpát zpátky dovnitř. Promrzlými prsty uši zauzlovala, ale než se jí to podařilo, dveře metra se zavřely a souprava odjela.

Sára se napřímila a zjistila, že stojí ve stanici úplně sama. Uvědomila si, že jim bezmyšlenkovitě nakráčela přímo do otevřená náruče.

Vtom se ozval nějaký zvuk, tupé krátké klepání pravidelného rytmu. Zadívala se do tunelu. Viděla jen koleje, kabely, beton. Dál nic, jen samá temnota a prázdno.

„Je tam někdo?“ zvolala nejistě.

Její hlas se v ozvěně odrazil od stěn, ale odpovědi se nedočkala.

Je tam někdo? Je tam někdo? Je tam... někdo...?

Udělala několik váhavých kroků směrem ke kolejišti. Jen se podívá a odejde. Jenom jeden letmý pohled.

Překročila žlutou čáru a nahlédla dolů přes okraj. Mezi kolejními pražci ležela další vrána. Mávala z posledních sil

zlomeným křídlem a pokoušela se vzlétnout. Kolem jejího tělíčka se rozlévala krev.

Nedokázala od umírajícího ptáka odvrátit oči, ten pohled ji fascinoval a děsil současně.

Potom se stalo několik věcí najednou. Zvedl se silný vítr, který jí strhl šálu z krku, světla ve stanici varovně zablikala a pohasla. Nástupišť se ponořilo do neproniknutelné tmy.

Když se zářivky jen o pár vteřin později znovu rozsvítily, Sára Lindertová byla pryč.

Kapitola druhá

Zlo mezi námi

Den poté

Klaudie procitla z neklidného snu téměř okamžitě. Probrala se však do ještě těžšího rána. Na zlomek vteřiny ji napadlo, že se jí muselo v noci něco stát. Tělo měla rozbolavělé, jako by se účastnila pouliční rvačky. Nejvíc to odnesla hlava, ve které jí nepříjemně bušilo. Jenže pak ucítila v puse pachutí alkoholu a nevyčištěných zubů a první vzpomínky na včerejší večer na sebe nenechaly dlouho čekat. Její kamarádka Alice vždycky říkala, že Klaudie neumí pít, že nedokáže odhadnout tu správnou hranici mezi příjemným otupěním smyslů a úplným výpadkem. Včera se jí to zřejmě zase nepovedlo. Marně si vybavila, jak jí nějaký kluk dolévá sklenku, jak ji rum pálí v hrdle a jak všechny starosti s každým dalším douškem mizí.

Pokoušela si vybavit, jak se z hospody dostala domů, ale v hlavě měla prázdno. Opatrně otevřela oči a ke svému zděšení zjistila, že domů sice dorazila, ale ustlala si kompletně oblečená a obutá v obývacím pokoji na gauči – poslední tři metry do pokoje byly zřejmě nad její síly. Jediný pohled na konferenční stůl, kde stála lahev s vodou a plato tabletek proti bolení hlavy, ji utvrdil v tom, že ji takhle zřízenou viděly spolubydlící.

Cítila, jak z ní táhne odér alkoholu a smaženého jídla. Klaudivii se při vzpomínce na hranolky, které do sebe před pár hodinami ládovala, obrátil žaludek. Pokud měla abstinence nějakou výhodu, pak to byla rána bez kocoviny, žaludku na vodě, třesnutí hlavy a hanby. Všechny tyto vjemy si bolestně uvědomovala. Namáhavě se posadila a v zátylku jí nepříjemně zapraskalo. Přesně jak předpokládala, před očima se jí na pár vteřin úplně zatmělo. Neměla nejmenší tušení, jak se jí to podařilo, ale na neuvěřitelně vratkých nohou se došourala až ke dveřím koupelny.

Třesoucími se prsty si rozvázala tkaničky u bot a překvapeně se zadívala na špínu za polámanými nehty. Klouby měla sedřené. Přetáhla si přes hlavu usmolený svetr s velkou tmavou skvrnou od červeného vína a při stahování kalhot ucítila nepříjemnou bolest, jak společně s džínovinou strhávala i zaslou kůži. Kolena měla sedřená do krve, nártý jí hyzdily nepěkné podlitiny. Strupy povolily a krev jí začala v pramínkách stékat po nohách. Naházela celou kupičku oblečení do pračky a vlezla do vany.

Pustila na sebe nemilosrdné proudy ledové vody, které její ztěžklé a ochablé svalstvo začaly bičovat a probouzet k životu. Přesto v sobě sváděla vnitřní souboj, aby se únavou a nechutenstvím nerozplakala. Co by teď dala za další hodiny spánku? V kolik hodin vůbec přišla domů?

S každou minutou, kterou pod vodou strávila, byla její kůže od ledové vody zarudlejší a vzpomínky jasnější. Neměla nejmenší tušení, co všechno včera večer dělala. Měla to být jen nevinná oslava začátku nového semestru, ale jako obvykle se to zvrstlo v nekontrolovatelnou jízdu, kde víno vystřídal tvrdý alkohol tak rychle, že to její tělo nemohlo ustát bez následků. Nevěděla, jestli si vůbec chce vzpomenout. Vědomí, že má nejspíš úplný výpadek, ji děsilo, na druhou stranu bylo možná lepší nevědět. Co se stalo, stalo se.

Ode dneška nepiju, složila v duchu jeden z nejčastěji porušovaných slibů, které si lidstvo dává odnepaměti.

Seděla ve vaně, dokud jí na těle nevyskočila husí kůže. Usoudila, že déle už setkání s realitou odkládat nemůže, a tak se zabalila do ručníku a vylezla ven. Zatímco si čistila zuby, pára z oroseného zrcadla postupně mizela a odhalovala její zuboženou tvář.

Klaudie ustrnula překvapeně v pohybu a nechala kartáček viset v ústech.

„Co to zatraceně –“

Přejela prsty po levém rameni, kde se jí objevila podivná tmavá modřina. Připomínala otisk ruky – dlouhé štíhlé prsty zepředu přes klíční kost, dlaň až na zádech.

Ze šoku ji vytrhl nepříjemný zvuk budíku. Vyplivla zbytek pasty do umyvadla a rukama zašátrala v pračce. Ze špinavých kalhot vylovila svůj mobil. Pronikavý zvuk naplnil maličkou koupelnu i její hlavu rychlostí blesku. Hbitě budík vypnula a s hrůzou zjistila, že jí za necelých třicet minut začíná ve škole povinný seminář.

„A do prdele.“

„Vypadáš příšerně,“ neodpustila si Magda popíchnutí, když o dvě hodiny později společně opouštěly přednáškový sál.

Klaudie se jízlivě ušklíbla a hltavě dopila zbytek vody z plastové láhve. „Díky za solidaritu,“ zamumlala. Pořád to bylo málo, hrdlo měla vyprahlé. Prášky proti bolesti hlavy přestávaly fungovat, její tělo volalo po spánku.

„Půjdeš s námi na oběd?“ zeptala se Magda, když se ve dveřích vyhýbaly studentům tlačícím se dovnitř na další přednášku.

„Ráda bych si zachovala zbytky důstojnosti, takže ne, díky.“

„Po tom, co jsi předvedla v noci, to půjde dost těžko,“ utahovala si z ní Magda. Nebylo to od ní fěrové, sama měla žaludek na vodě, ale na rozdíl od Klaudie se vrátila domů chvíli po půlnoci. „Kam ses vlastně vypařila?“

„Alice mě odtáhla do dalšího baru,“ zamumlala Klaudie vyhýbavě a předstírala, že hledá něco v tašce přes rameno. Nebyla si jistá, jestli to byla vážně kamarádčina chyba, nebo chtěla

změnit lokál ona sama, ale až ji potká, musí se jí zeptat, jak se vlastně dostala domů. Pokud ustojí Alicino popichování.

Na chodbě potkaly několik spolužáků, kteří je hlasitě zdravili. Některé z nich neviděly celé léto. Klaudie jim sotva věnovala pozornost, většina stejně mluvila na Magdu, ne na ni. Nedokázala si ani zapamatovat jejich jména. Jak jí spolubydlící s jistou dávkou škodolibosti připomínaly, byla v navazování vztahů s ostatními zoufale neohrabaná.

„A co se stalo s tím fešákem?“ Magdiny otázky nebraly konce.

„Fešákem?“ zopakovala Klaudie hloupě. Pokoušela se rozvzpomenout, o kom to její kamarádka mluví, ale čím usilovněji přemýšlela, tím víc ji hlava bolela. Žádná konkrétní tvář se jí nevybavovala. Bylo to horší, než si myslela.

„Však víš, ten, co z tebe nemohl spustit oči,“ šťouchla ji spiklenecky do ramene.

Klaudie se pochybovačně zasmála. Těžko uvěřit tomu, že z ní nějaký kluk nemohl spustit oči. Z jejich trojlístku spolubydlících byla ta poslední, která kluky zajímala. Magda se svými nezkrotnými kadeřemi do poloviny zad a hlasitým smíchem přitahovala veškerou pozornost, kamkoliv vešla. Nina byla křehká jako porcelánová panenka, vzbuzovala v protějšcích ochranné pudry. Klaudie oproti nim byla příliš zádušná a sarkastická, než aby s ní někdo dobrovolně zapřel rozhovor. A pokud se o to pokusil, velmi rychle zase vycouval a šel si po svém.

Telefon v kapse se jí rozdrnčel. Jméno, které se objevilo na

displeji, ji překvapilo tak, až se zastavila na místě. Magda udělala další čtyři kroky, než si všimla, že vedle ní není.

„Co je? To je ten kluk ze včerejška?“

„Ne,“ ujistila ji Klaudie suše a hovor odmítla.

Zastrčila mobil do tašky a usoudila, že Oliver její číslo vytočil prostě omylem.

„Kam jdete na ten oběd?“ pokusila se změnit téma.

„Jenom do bistra na závitky nebo polívku.“

Při pomýšlení na asijskou kuchyni jí udělal žaludek kotrmelec. Jídlo zřejmě pořád nebylo dobrý nápad. Zahlédla svůj odraz v prosklených dveřích – oči měla maličké jako špendlíkové hlavíčky, v obličeji byla nezdravě bledá – dnes už to zřejmě lepší nebude. Při představě, že po odpolední přednášce bude muset ještě na šest hodin do práce, se jí chtělo na místě umřít.

„Nejspíš si zajdu do knihovny.“

„Chceš si tam zdřímnout, co?“ dobírala si ji Magda.

Klaudie neměla sílu vymyslet dostatečně vtipnou odpověď, a tak jen odevzdaně pokrčila rameny. Na školním dvoře se jejich cesty rozdělily. Knihovna byla v poledne tím nejlepším útočištěm, mohla se někde v rohu v klidu schoulit a přemýšlet nad tím, jak do večera s kocovinou vydrží.

Po odpolední přednášce z evropských dějin, která byla snad ještě delší a úmornější než obvykle, zamířila rovnou do práce. Kolem pasu si omotala zástěru a postavila se v nedaleké

kavárně ke kávovaru. Zvuk šlehajícího mléka jí jindy zněl jako rajská hudba, dnes ji však každý zákazník toužící po cappuccinu nebo latté nadmíru obtěžoval. Sama do sebe stačila obrátit dvě malé kávy, ale náhlý přival energie se nekonal. Se zatvřelou umanutostí pozorovala nástěnné hodiny a odpočítávala minuty do konce směny.

„Co si dáte?“ zopakovala její kolegyně Nina přijímající objednávky snad po tisíci.

„Jedno presso s sebou, prosím,“ odpověděl jí zákazník.

Klaudie bezmyšlenkovitě sáhla po papírovém kelímku a začala kávu připravovat. Během odpoledne se rozpršelo a nevídná podzimní plísňkanice bez ustání pokračovala. Kapky deště narážely do oken a po každém dalším zákazníkovi před pultem zůstala louže.

Nina byla veselá a příjemná, taková, jaká má obsluha být. Klaudie byla vhodný typ leda k tomu, aby mlčky připravovala kávu a stála k zákazníkům zády. Za pultem to zkusila na dvě odpolední směny, ale když šéfová pochopila, že se nedokáže jen tak usmát, nikdy víc to po ní nevyžadovala.

Občas se zákazníky hrála takovou hru – hádala, co si objednají, dřív, než promluvili. Byla v ní docela dobrá, trefila se v naprosté většině případů.

„Jedno presso, to je pětatřicet korun,“ markovala Nina. „Díky, tady máte nazpátek, počkejte si chvíličku, kolegyněka vám to hned připraví. Další, prosím! Co si dáte?“

„Zdravím, já – já si nic nedám, díky. Rád bych – jen pokud je to možné – mluvil s vaší kolegyní. Klaudie...?“

Klaudie překvapeně trhla páčkou a polila si horkou kávou prsty. Ohlédla se přes rameno, kde stál Oliver. Z tmavých kučeravých vlasů mu na kabát odkapávala voda a brýle měl směšně zamlžené, jak z chladného vzduchu vešel do přetopené kavárny. Během dne mu odmítla asi tři hovory. Nikdy by ji nenapadlo, že za ní přijde až sem. Vlastně ani netušila, že ví, kde pracuje.

„Můžu s tebou mluvit?“ požádal ji naléhavě. Prostě tam jen tak stál s tím svým nečitelným výrazem, při němž nikdy nevěděla, co si má myslet.

„Klaudie, prosím?“ pobídl ji.

Teď už ji pozorovali všichni přítomní, především zákazník, který ještě stále netrpělivě čekal na svoje presso. Znechuceně přeshlapoval z nohy na nohu a poklepáváním prstů o pult dával jasně najevo, že spěchá.

„Počkej na mě venku,“ vysoukala ze sebe nakonec. Oliver vděčně přikývl a vyšel zase ven do deště. Klaudie na třetí pokus přikryla papírový kelímek víčkem. Muž nápoj z pultu sebral bez jediného slova díky a zmizel.

„Vezmu si deset minut pauzu,“ oznámila Nině tónem, který naznačoval, že se neptá na svolení, ale oznamuje jí fakt. „Udělám za tebe zavíračku,“ dodala vlídněji, když viděla její výraz.

Přehodila si přes ramena propínací svetřík a zamířila ven. Oliver stál pod plátěnou stříškou, která vchod před návaly vody chránila z posledních sil.

„Tak co se děje?“ zeptala se s rukama založenýma na prsou.

„Několikrát jsem ti dnes volal,“ řekl místo odpovědi. Nebyla si jistá, jestli v jeho hlase slyší výčitku, nebo má příliš bujnou fantazii.

„Mám nový telefon a nepřevedla se mi všechna čísla,“ zalhala pohotově. „Cizí čísla neberu. Tak co se děje? Mám kavárnu plnou lidí.“

Další lež. Oliver se výmluvně zadíval dovnitř, kde seděli tři návštěvníci. Nijak situaci nekomentoval, ale Klaudie cítila, jak se jí žene horkost do tváří.

„Takže nevíš, kde je, že ne?“ zeptal se. „Nevíš, protože to bys nereagovala takhle. Kdyby byla u tebe –“

„Oliver, já nechápu, o čem to mluvíš,“ skočila mu do řeči. „Sára zmizela.“

Kdyby tušila, co ta dvě slova zapříčiní, možná by si odpustila opovržlivý pohled, kterým Olivera obdařila. V tu chvíli si však nepřipouštěla jinou variantu než tu, že jde o nějaké nedorozumění.

„Zmizela?“ zopakovala nechápavě.

„Včera večer nepřišla domů z práce,“ vysvětloval. „Neobjevila se ani dnes a v práci taky není, volali mi, že nedorazila na směnu a její telefon je už celé hodiny vypnutý. Myslel jsem si, že by mohla být u tebe.“

Klaudie se navzdory situaci uchechtla, dávno k sobě se Sárou neměly tak blízko, aby jedna k druhé utíkaly pro pomoc.

„Třeba tě měla plný zuby a konečně vzala nohy na ramena,“ utrousila jízlivě. „Nebo se stalo něco jiného, co já můžu vědět.“

Oliver ji probodl planoucím pohledem. „Nikdy nevím, jestli jsi tak sarkastická, nebo jsi vážně tak zlá.“

„To druhý,“ odsekla. Na okamžik se oba odmlčeli.

Klaudie se pokusila o něco smířlivější tón. „A zkoušel jsi její kamarádky?“

„Kamarádky, spolužačky i kolegyně,“ ujistil ji. „Nikdo o ní nic neví.“

Klaudie se na Olivera dívala se směsicí nedůvěry i pochopení. Oba pocity se v ní praly se stejnou vervou pokaždé, když se setkali. Byli každý naprosto jiný, nedokázali spolu dokonce ani vést rozhovor bez toho, aby jeden druhému neskákali do řeči. Ale teď vypadal opravdu zoufale.

„Jak dlouho?“ zeptala se. „Jak dlouho je...?“

Pohřešovaná. Nezvěstná. Zmizelá. Nedokázala žádné z těch slov vyslovit nahlas.

Oliver se zahleděl někam přes její rameno, jako by pečlivě zvažoval odpověď.

„Několik hodin, myslím. Já – já nevím přesně. Hrozně jsme se pohádali, a když včera nepřišla domů, myslel jsem si, že se na mě pořád ještě zlobí a spí u některé z kamarádek.“

„A není možný, že ti některá z nich lhala?“ napadlo Klaudii. „Třeba tě prostě jen nechce vidět a někdo ji kryje.“

„To by Sára nikdy neudělala,“ zavrtěl hlavou. „Není lhářka, neřeší problémy útěky, víš, že nesnáší komplikace, tohle není její styl, neudělala by to. Není jako –“

Odmlčel se a nervózně si odkašlal. *Jako ty*, chtěl říct, ale zarazil se. Vyčetla mu to němé obvinění z očí. *Sára není jako*

ty, Klaudie. To ty jsi ta divná sestra, ta nevyzpytatelná, ta problémová. To ty jsi ji vždycky táhla dolů.

„Co po mně chceš, Oliver?“ Znělo to útočněji, než zamýšlela.

„Naposled ji viděli včera, když odcházela z práce,“ vysvětlil. „Za chvíli to bude už čtyřiaadvacet hodin, měli bychom zavolat na policii.“

„My?“ povytáhla obočí.

„Ty. Jsi její jediná příbuzná, měl by to být rodinný příslušník, já jsem jen... nikdo.“

Za levým okem ucítila tupou bolest. Ten den byl horší a horší. Zadívala se na protější stranu ulice, aby získala čas na rozmyšlenou. Na popelnících před restaurací seděla vrána a upřeně ji pozorovala.

Klaudie si promnula spánky. *Začíná mi šplouchat na maják,* pomyslela si. *Vrány přece na lidi nezírají.*

„Klaudie?“ pobídl ji prosebně.

„Čtyřiaadvacet hodin,“ řekla. „Počkám do půl deváté. Jestli se do té doby neukáže doma, volám na policii.“

Oliver vděčně přikývl. „Zkusím... zkusím to ještě ve škole a pak půjdu domů. Pokud ti nezavolám...“

„Tak nepřišla,“ doplnila ho. „Dobře.“

Zůstali jeden na druhého zírat, jako by si nebyli jistí, jestli se mají nějak rozloučit. Oliver nakonec ještě jednou přikývl, přitáhl si límec kabátu blíž ke krku a vyběhl do deště.

Klaudie chvíli otálela. Hlavou jí vířily miliony myšlenek, ale zároveň žádnou z nich nedokázala pořádně uchopit.

Alkoholem vymytý mozek ji neposlouchal. Ohlédla se za projíždějícím autem a znovu očima zabloudila k popelnicím. Teď na nich seděly vrány tři a všechny ji upřeně pozorovaly.

S nepřijemným pocitem v žaludku zatlačila do dveří a vrátila se zpátky k práci.

Jedinou výhodou práce v maličké literární kavárně byly středční podvečery, kdy se nekonalý žádné kulturní akce, žádná autorská čtení nebo křty zoufalých amatérských spisovatelů, kteří si samizdatem vydali pár usmolených sbírek básní pro přátele. Nina odešla před necelou půlhodinou a Klaudie zůstala sama. Už dobrých deset minut se pokoušela spočítat kasu. Bankovky jí šustily mezi prsty, ale pořád dokola dělala stejné početní chyby. Nedokázala se soustředit, očima neustále těkala od hodin k mobilnímu telefonu. S divoce tlukoucím srdcem čekala na telefonát od Olivera, že se Sára vrátila v pořádku domů.

Jenže displej telefonu na ni pořád němě zíral. V hloubi duše začínala tušit, že se stalo něco zlého.

V tu chvíli někdo zabouchal na dveře. Klaudie nadskočila, než si uvědomila, že se na ni skrz skleněnou výplň šklebí Alice. Mávla na ni rukou, že má ještě otevřeno.

„Hergot, to je dneska hnusný počasí,“ ulevila si Alice, když vešla dovnitř. Otřepala se jako pes a kolem dokola se rozstříkly kapičky vody. Klaudie se ani nenamáhala ji upozornit, že

už má vytřenou podlahu. Alice by byla schopná natruc setřást bláto z tenisek do rohožky, jen aby jí dokázala, co si myslí o světě okolo. Byla už taková – hlučná a divoká, žádná pravidla ji nesvazovala.

„Zlato, potřebuju jednoho vyprošťováka bez mlíka,“ zazívala a vyhoupla se na barovou stoličku.

„Kávovar je vypnutý a vyčištěný,“ upozornila ji Klaudie.

Alice se ušklíbla. „Tohle je mizerný podnik.“

„A ty jsi mizerný zákazník,“ oplatila jí Klaudie nevzrušeně. „Zavírali jsme před půl hodinou.“

Alice vzdychla. „Mimochodem, jak se dnes cítíš, hlavička náhodou nebolí?“

„Cítím se jako odpadní kanál. A taky jsem tak vypadala, jako naprostý ubožák. Mohla bys mi říct, jak jsem se dostala domů?“

„Ty si to nepamatuješ? Copak máš okno?“

„Nemám okno,“ ohradila se Klaudie. „Mám doslova celou výkladní skříň! Nepamatuju si nic. Vážně, nic.“

„Moc rumu, málo koly,“ pokývala Alice hlavou mezi zachvaty smíchu. „Nemáš tam aspoň černý čaj? Nebo něco, co simuluje kofein?“

Klaudie postavila vodu na čaj a hodila sáček do největšího papírového kelímku, co nabízeli. „Ani jsem se neodvážila podívat do peněženky, jestli mi zbyly nějaký peníze.“

„Buď v klidu,“ mrkla na ni Alice přes pult. Prohrábla si prsty mokré vlasy a stáhla si je do gumičky. Několik zářivě růžových pramenů se jí uvolnilo a zůstalo viset ledabyle

kolem tváře. Klaudii napadlo, jak je příroda nespravedlivá. Na Alici nikdy nebyla poznat jediná probdělá nebo propitá noc, pořád vypadala odpočatá a plná energie.

„Domů jsem tě doprovodila já a tvoje peněženka žádnou újmu neutrpěla, protože tě celý večer zval ten tajemný krasavec.“

„Pak jsem ti nesmírně zavázána,“ oddychla si Klaudie a nali-la horkou vodu až po okraj kelímku. „Tobě a neznámému muži, jehož jméno a obličej mi na věky věků zůstanou záhadou.“

Alice se zasmála. „Poslyš, dnes večer na fakultě pořádají večírek pro prváky –“

„Ne, díky,“ skočila jí Klaudie do řeči. „Dám si den volna.“

„Co jsem dlužná?“

„To je na účet mizernýho podniku.“

„Fajn, tak kdyby sis to rozmyslela, víš, kde mě najdeš.“

Alice se naklonila přes pult, zběžně ji objala a zamířila ke dveřím. Na prahu dveří se však ještě zarazila.

„Klaudie?“

„Jo?“ zvedla k ní znovu oči.

„Je všechno v pohodě?“

Na zlomek vteřiny měla chuť se se vším svěřit, ale neudělala to.

„Jen se potřebuju vyspat,“ usklíbla se a pokusila se o co nejvíc bezstarostný výraz.

„Spát budeš v rakvi, zlato. Život běží teď!“

Alice jí ode dveří zamávala a zmizela ve tmě.

Klaudie počkala, dokud její tmavá silueta nezmizela za rohem. Teprve potom uvolnila obličej. Nevěděla, proč Alici

neřekla pravdu. Byla to koneckonců její nejlepší kamarádka, říkaly si přece všechno.

Jenže tohle bylo jiné.

Roztřesenými prsty odemkla telefon a vytukala číslo. Teprve potom si všimla kelímku s čajem, který tu Alice zapoměla.

Někdo to zvedl hned po prvním zazvonění.

„Dobrý večer, tady Klaudie Lindertová,“ představila se, „chci nahlásit... zmizení svojí sestry Sáry Lindertové. Pohřešujeme ji čtyřiaadvacet hodin, nezdržuje se u nikoho ze známých, ani příbuzných a její telefon je vypnutý...“

O necelých deset minut později byla připravená k odchodu. V kavárně bylo uklizeno a zhasnuto, právě zamykala vchod. Měla namířeno na nejbližší policejní stanici, kam měla přijít sepsat protokol a přinést sestřinu aktuální fotografii. Byla vážně příšerná sestra, vždyť ani žádnou neměla, musela požádat Olivera, aby nějakou vzal. V duchu začínala panikařit. Tohle už nebyl jen zlý sen, skutečně se to stalo – její sestra se pohřešuje.

Svět okolo zčernal. Na malý okamžik začala ztrácet vědomí a cítila, jak se jí roztrásly nohy. Svezla se na kolena a marně se bránila mdlobám. Netušila, kolik času uplynulo, než se znovu dokázala postavit.

Strčila si klíče do kapsy a vytáhla telefon, aby zkontrolovala jízdní řád. Na displeji svítila zpráva od neznámého čísla.

Vím, co jsi včera večer udělala.

Musela několikrát zamrkat, než vůbec pochopila, na co se její oči dívají. Zamrazilo ji v zátylku. Od kůže až do morku kostí jí projel čistý strach. Pokoušela se na cokoliv rozpomenout, ale cítila jen chuť rumu na jazyku a dusný cigaretový kouř v plicích. Před očima se jí v paměti mihlo několik rozmazaných obrazů. Než se dokázala vzpamatovat, žluč jí vyletěla do krku a Klaudie se pozvracela přímo na rohožku u dveří.

Kapitola třetí

Bezmocní

Dva dny poté

Večerní tlačence v metru právě vrcholila. Zaneprázdnění lidé, mladí, staří, tlustí i hubení, pospíchali sem a tam. Všichni měli dost vlastních starostí – hlavně se co nejrychleji dostat domů a schovat se před zimou. Nikdo si nevšímal staršího pána s plnovousem, který nejistě sestoupil z eskalátoru a šouravými kroky se ploužil po nástupišti. Spoj ve směru do centra přijel a spolkl davy cestujících do svého chřtánu.

Stařec se musel přidržet informační tabule, když do něj vrazila banda rozjařených dětí. Vlak odjel a ve stanici se rozhostilo ticho. V klidu došel až ke žluté čáře a čekal na svůj spoj v opačném směru. Souprava vjela na nástupiště, stařec nastoupil, jak nejrychleji mu to jeho tělo dovolilo. Dveře se za ním zavřely a vlak se trhavě rozjel. Posadil se na jednu z červených

sedaček a rozhlédl se po prázdném vagónu. Kromě podřimující spoře oděné dívky tu nikdo další neseděl. Nechal se kolébat trhavým rytmem podzemky. Zleva doprava a zase zpátky.

„*Příští zastávka Petrov*,“ oznámil příjemný ženský hlas z reproduktoru.

Trvalo jen chvíli, než souprava začala zpomalovat a zvolna vjela na liduprázdné nástupiště.

„*Petrov*.“

Z vedlejšího vagónu vystoupila žena ve středním věku. V jedné ruce za sebou vlekla malý kufr na kolečkách, druhou ruku jí svíralo plačící dítě, které sotva stačilo jejím rázným krokům.

Stařec se za nimi ohlédl a s nostalgií zavzpomínal na dny, kdy takhle jezdil metrem se svým synem. Je možné, že od té chvíle už uplynulo čtyřicet let?

„*Ukončete, prosím, výstup a nástup, dveře se zavírají*.“

Vlak zase pokračoval ve své cestě. Dívka spící v rohu se ani nepohnula.

„*Vážení cestující, upozorňujeme, že provoz ve stanici Židovský hřbitov je přerušen z důvodu opravy nástupiště. Vlak zastavuje až ve stanici Severní park*.“

Ani si nepamatoval, jak dlouho už tu stanici opravují. Nehoráznost. Za jeho mladých let by se něco takového rozhodně nestalo. Říkal tomu paradox dnešní doby – svět se řítil kupředu, všichni někam pospíchali, ale tak banální věci, jako oprava nástupiště, trvaly. Jak to naložili se svobodou a s možnostmi, které se nabízely?

Vlak nabral vysokou rychlost a řítil se tunelem. Stařec

pozoroval míhající se šmouhy za oknem. Zahlédl jen kabely a občasný záblesk tlumeného světla označujícího nouzový východ. Po necelé minutě jízdy začal stroj zpomalovat a z neproniknutelné tmy se vynořila šedivá opuštěná zastávka. Vypadala, jako by se jí prohnala ničivá vichřice. Dlaždice kdysi tvořící skvostné obležení pilířů i zdí byly strhané a válely se roztráštěné na kusy po podlaze. Rozbitá cedule Židovský hřbitov visela nakřivo. Stavební práce byly pořád jen demoličního rázu. Všechno staré se srovnávalo se zemí. I on je starý. Znamená to snad, že je nepotřebný?

Souprava sebou nečekaně škulba. Vagónem projelo zlostné pištění brzd. Před pádem ho zachránila sedačka před ním, na kterou dopadl oběma rukama. V posledních měsících vlak uzavřenou stanicí pouze projížděl, ale toho večera zastavil a dveře se otevřely.

„Židovský hřbitov.“

Stařec se narovnal a zmateně se rozhlédl. Napadlo ho, že metro má nejspíš nějakou poruchu. Jeho myšlenku vzápětí potvrdila světla, která několikrát varovně zablikala.

„Židovský hřbitov,“ zopakoval hlas. „Konečná stanice.“

Co to bylo za hloupost? Linka měla přece normálně dál pokračovat. Jezdil tuhle trasu celý život.

Znervózněl. V celém voze zřejmě zůstal jen on a stále spící dívka. Světla znovu zablikala a tentokrát pohasla úplně. Svítit zůstaly jen nouzové nápisy nad dveřmi.

„Upozorňujeme cestující, že provoz metra je ukončen,“ ozvalo se z reproduktoru. „Opusťte, prosím, prostory metra.“

Váhavě vstal ze svého místa a došoural se k otevřeným dveřím. Vystřčil hlavu na nástupiště plné prachu a sutin.

„Haló?“

Jeho hlas se odrazil od prázdných zdí a nesl se podzemním prostorem, který ozvěnou vytvářel dojem nekonečna.

Vlak stál pořád na místě. Uplynulo několik minut a pak zvuky stroje utichly. Napadlo ho, že se třeba strojvedoucímu mohlo udělat nevolno. Možná potřebuje pomoc.

Opatrně vkročil na nástupiště. Nejdřív jednou nohou, pak druhou. Vyrazil co nejrychleji k přední části vlaku.

„Upozorňujeme cestující, že provoz metra je ukončen,“ ozvalo se z reproduktoru. „Opusťte, prosím, prostory metra.“

Zmocnil se ho nepříjemný pocit, že ho někdo sleduje. Několikrát se ohlédl přes rameno, ale nikdo za ním nestál.

V tu chvíli se nástupištěm rozlehl nový zvuk.

„Co se tady děje?“ Doposud dřímající dívka v příliš krátkých šatech se vypotácela ven z vlaku. Na vysokých podpatcích nestabilně zavrávala. „Proč ten pitomej vlak nejede?“

Pronikavý dívčí jekot bylo to poslední, co uslyšel.

Vlak o pár okamžiků později dorazil do zastávky Severní park. Dva z cestujících chyběli.

Oliver si připadal jako uprostřed odporné noční můry, ze které se nedokázal probudit. Seděl v otevřeném prostoru policejní stanice, kde jednotlivé kóje připomínaly prasečí chlívky,

a už hodiny stále dokola odpovídal na tytéž otázky, avšak ty jeho nikdo doposud nezodpověděl. Přehazovali si ho mezi sebou jako horký brambor – to je ten kluk s nezvěstnou přítelkyní, pozor, ať se nespálíš, tady ho máš!

Sundal si brýle z očí a promnul si bolavá víčka. Už dvě noci se pořádně nevyspal. Obrátil celou jejich garsonku vzhůru nohama, jen aby našel nějakou stopu, nějaké rozumné vysvětlení, kam se Sára poděla. Stále dokola jí volal, byť jeho zprávy padaly do hlasové schránky s nevyhnutelností osudu podzimního listí.

„Většina pohřešovaných se během krátké doby zase objeví, obvykle stačí pár dnů až týden. Těch, kteří se opravdu nenajdou, je minimum,“ prohlásil policista. Znělo to jako naučenná fráze z příručky. Nejspíš ji vylovil z paměti, kde uvízla před třiceti lety při učení na závěrečné zkoušky.

Oliver se na něj zadíval takovým způsobem, až dotyčný raději sklopil oči zpátky k papírování. Byl to ten nejubožejší pokus o uklidnění, jaký za posledních několik hodin dostal.

„Nedáte si kávu?“

„Ne, děkuju, já –“ Oliver si hlasitě povzdychl. „Rád bych mluvil s nějakým vedoucím vyšetřování nebo kýmkoliv, kdo ví, co dělá.“

Policista se zamračil a stiskl propisku takovou silou, až mu zběhaly klouby.

„Bez urážky,“ dodal Oliver chvatně, ale omluva z jeho úst zněla stejně slabě, jako policistovo konejšení před chvílí. Teď už mezi oběma vládlo hmatatelné napětí.